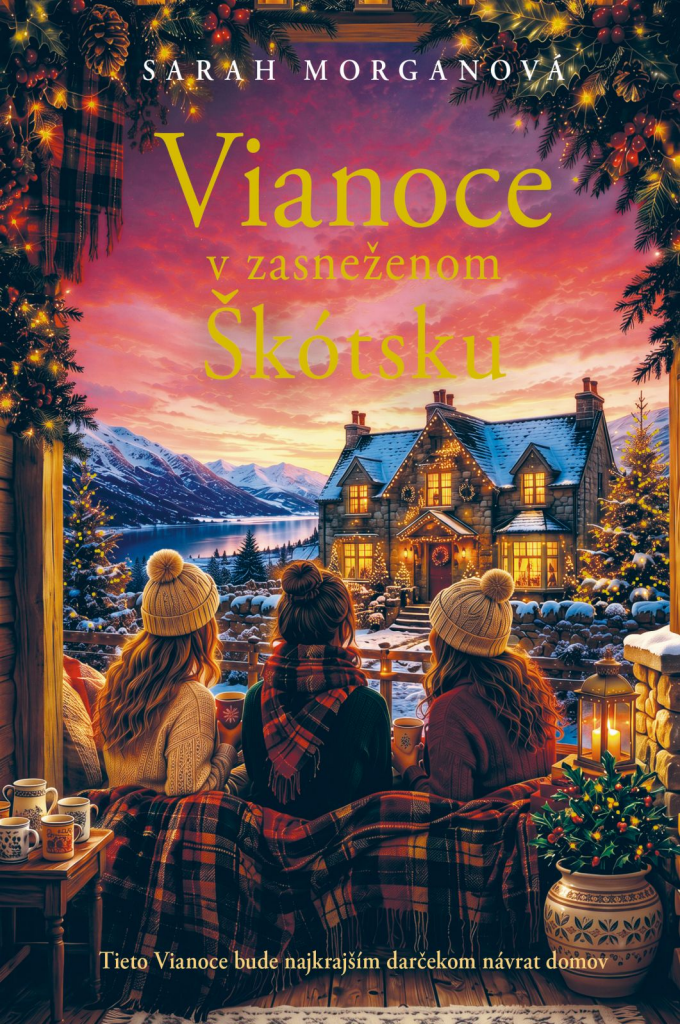
SARAH MORGANOVÁ

Vianoce v zasneženom Škótsku

Tieto Vianoce bude najkrajším darčekom návrat domov

Vianoce
v zasneženom
Škótsku

SARAH MORGANOVÁ

Vianoce v zasneženom Škótsku

Fortuna Libri

Original title: Sarah Morgan: THE CHRISTMAS SISTERS
Copyright © 2018 by Sarah Morgan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

Translation © Miriam Ghaniová, 2026
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2026

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
FORTUNA LIBRI, a. s.
Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava
fortuna@fortuna.sk
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková
Grafické spracovanie obálky Veronika Jelenová

Prvé vydanie

Edičná poznámka:
V preklade na s. 7 je použitý citát z románu Charlotte Brontëovej *Villette*
(Preklad Beáta Mihalkovičová. Slovart, Bratislava 2024)

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0662-7

S láskou a vďakou venujem
úžasnej Lise Miltonovej.

Život je postavený tak, že udalosti nenaplnia,
ba nemôžu, nedokážu naplniť naše očakávania.

CHARLOTTE BRONTËOVÁ

1

Suzanne

Existujú dobré a zlé výročia. Toto bolo zlé a Suzanne sa tento okamih rozhodla osláviť nočnou morou.

Bola zavalená ako zvyčajne, telo mala nehybné a uväznené pod bremenom ťažkým ako betón. Sneh mala v ústach, v nose, v ušiach. Jeho sila a tlak ju drvili. Ako hlboko bola? Ktorým smerom bolo hore? Bude ju niekto hľadať?

Snažila sa kričať, ale nevydala zo seba nič, absolútne nič...

„Suzanne..."

Niekto volal jej meno. Nedokázala mu odpovedať. Nedokázala sa pohnúť. Nedokázala dýchať. Hrudník mala stlačený.

„Suzanne!"

V tme a panike počula ten hlas.

„Niečo sa ti sníva."

Cítila, ako sa jej čosi dotklo pleca, a ten pohyb ju z jej zmrznutej hrobky katapultoval späť do reality. Posadila sa, ruku si priložila na krk, lapala vzduch.

„Je to v poriadku," povedal hlas. „Všetko je v poriadku."

„Mala som... sen. Ten sen." Bol taký skutočný, až očakávala, že bude obklopená ľadovými kryštálmi, nie pokrčenou posteľnou bielizňou.

„Viem." Hlas patril Stewartovi, ruku mal na jej chrbte a jemne ju hladkal. „Kričala si."

Až teraz si všimla, že má bledú tvár a okolo úst úzkostlivé vrásky.

Mali na to svoj postup, ale už dlho ho nemuseli využívať.

„Bolo to také živé. Bola som tam."

Stewart rozsvietil svetlo. Rozlialo sa po spálni, osvetlilo tmavé kúty a odohnalo posledné zvyšky nočnej mory. „Si v bezpečí. Len sa rozhliadni."

Suzanne ho poslúchla, no jej predstavivosť bola stále uväznená pod ťarchou snehu.

Okolo nej však nebol nijaký sneh. Nijaká lavína, len teplá, útulná izba v Glensay Lodge. V kozube tancovali zvyšky ohňa a cez medzeru v závesoch prenikala dnu čierna tma nekonečnej zimnej noci. Závesy ušila sama z luxusnej tartanovej látky, ktorú objavila pri prvej návšteve Škótska. Stewartova matka tvrdila, že je to tartan ich klanu, ale Suzanne záležalo len na tom, aby tie závesy počas chladných nocí neprepúšťali zimu a izbu trochu zútulnili. Ušila aj deku, ktorá bola prehodená konča postele.

Na stolíku pri okne stála fľaša jednosladovej whisky z miestneho liehovaru a vedľa nej Stewartov prázdny pohár.

Bolo tam aj jej obľúbené kreslo s mäkkými, nadýchanými vankúšmi. Román, ktorý ju veľmi nezaujal, ležal otvorený vedľa pletenia. Deň predtým dorazila nová zásielka vlny a farby ju nadchli. Sýte fialové a modré odtiene kontrastovali s jemnejšími odtieňmi vresu a sýtej smotany, pripravené rozžiariť paletu bielej a sivej, ktorá sa rozprestierala za oknami. Vlna jej pripomínala divý škótsky vres, ktorý rástol v údolí na začiatku a na konci

leta. Myšlienka na to ju potešila. Keď sa oteplilo, rada chodila skoro ráno na prechádzky a pozorovala vresovisko, keď slnko rozpúšťalo hmlu.

A bol tu aj Stewart. Stewart s láskavými očami a nekonečnou trpezlivosťou. Stewart, ktorý stál po jej boku už viac ako tri desaťročia.

Žila na Škótskej vysočine, tisíce kilometrov od ľadových svahov vrchu Mount Rainier. Napriek tomu sa ten sen vznášal nad ňou ako mrazivá hmla a ovplyvňoval jej myšlienky.

„Ten sen som nemala už vyše roka." Čelo mala vlhké od potu a nočná košeľa sa jej lepila na telo. Vzala si pohár vody, ktorý jej ponúkol Stewart.

Mala sucho v hrdle a voda ju upokojila a ochladila, no ruka sa jej tak veľmi triasla, že časť z nej vyliala na perinu. „Ako môže mať človek nočné mory aj po dvadsiatich piatich rokoch?" Chcela na to zabudnúť, ale telo jej to nedovolilo.

Stewart vzal pohár a položil ho na nočný stolík. Potom ju objal. „Blížia sa Vianoce a vždy je to najstresujúcejšie obdobie roka."

Oprela si hlavu o jeho plece a vychutnávala si ľudské teplo. Nie sneh a ľad, ale telo a krv.

Živé.

„Milujem toto ročné obdobie, lebo dievčatá prídu domov." Ovinula mu ruku okolo pása a želala si, aby sa prestala triasť. „Minulý rok som ten sen nemala ani raz."

„Pravdepodobne ho vyvolal telefonát od Hannah."

„Bol príjemný. Na sviatky príde domov. To je tá najlepšia správa. Nemala by vyvolať nočnú moru." Stačila však na to, aby vyvolala myšlienky a spomienky.

Tušila, že chudera Hannah bude mať vlastné myšlienky a spomienky.

Stewart mal pravdu, že toto ročné obdobie nebolo nikdy ľahké. „Sú to už dva roky, čo tu boli Hannah, Beth a Posy spolu."

„Som nadšená.“ Očakávanie jej zlepšilo náladu. „Bude to o to výnimočnejšie, keďže Hannah to minulý rok nestihla.“

„To zvyšuje očakávania.“ Stewart znel unavene. „Netlač na ňu, Suzanne. Je to pre ňu ťažké a teba to bude bolieť.“

„Nebude.“ Obaja vedeli, že je to lož. Zakaždým, keď sa Hannah vzdialila od rodiny, to bolelo. „Chcem, aby bola šťastná, to je všetko.“

„Jediná osoba, ktorá môže urobiť Hannah šťastnou, je Hannah.“

„To mi nebráni, aby som sa jej pokúsila pomôcť. Som jej matka.“

Pozrela mu do očí. „Som jej matka.“

„Viem. Ak chceš počuť môj názor, má veľké šťastie, že ťa má.“

Šťastie? Na začiatku život týchto dievčat vôbec nebol šťastný. Spočiatku sa Suzanne desila, že udalosti z detstva zničia Hannah život, no potom si uvedomila, že nesmie dopustiť, aby sa to stalo.

Urobila všetko, čo mohla, aby im to vynahradila a ovplyvnila ich budúcnosť. Pre dcéry chcela to najlepšie, ale tá záťaž bola obrovská. Tlačila ju k zemi a boli dni, keď mala pocit, že ju takmer zlomí. Donútila Stewarta, aby to bremeno niesol tiež.

Vina preživšieho.

„Obávam sa, že som neurobila dosť. Alebo že som to neurobila správne.“

„Určite si to občas myslí každý rodič.“

Suzanne vystrčila nohy z postele s úľavou, že môže vstať. Chodiť. Dýchať. Pozerať sa na východ slnka. Popreťahovala si plecia a zistila, že ju bolia. Minulé leto dovŕšila päťdesiatosem rokov a práve teraz cítila každý z nich. Bola tá bolesť skutočná alebo šlo iba o spomienky? „Ten sen bol hrozný. Znova som sa tam ocitla.“

Dusila sa v zasnežene hrobke bez vzduchu.

Aj Stewart vstal. „Prejde to.“ Načiahol sa po župane. „Nebudem sa ťa pýtať, či o tom chceš hovoriť, lebo to nikdy nerobíš.“

Ani tentoraz to nebolo inak.

Nočné mory nedokázala zastaviť, ale mohla zabrániť tomu, aby sa tma vkradla do jej bdelých hodín. Bol to jej spôsob, ako získať späť kontrolu. „Mal by si sa vrátiť do postele."

„Obaja vieme, že po takomto sne sa už nedá zaspať. Aj tak musíme o hodinu vstávať." Vlasy mal zježené a oči opuchnuté od únavy. „Dnes ráno príde do dobrodružného centra skupina dvadsiatich ľudí. Bude to zhon. Radšej začnem skôr."

„Sú skúsení?"

„Nie. Školský výlet, týždeň outdoorových dobrodružstiev."

Prešla ňou úzkosť. Inštinktívne ho chcela poprosiť, aby tam nešiel, ale to by znamenalo podľahnúť strachu. Znamenalo by to aj požiadať ho, aby sa vzdal niečoho, čo miluje, a to by neurobila. „Dávaj na seba pozor."

„Vždy si dávam pozor." Stewart ju pobozkal a vykročil k dverám. „Dáš si kávu?"

„Dám." Myšlienka zostať v posteli ju nelákala. „Rýchlo sa osprchujem a potom začnem plánovať."

„Plánovať čo?"

„To sa môže spýtať len muž. Myslíš si, že sa Vianoce pripravia samy od seba?" Opásala si župan, lebo zo skúsenosti vedela, že aktivita je najlepší spôsob, ako dostať z hlavy temné myšlienky. „Zostáva už len zopár týždňov. Chcem všetko pripraviť vopred, aby som mohla stráviť čo najviac času s vnúčatami. Napadlo mi, že kúpim niekoľko hier, keby bolo zlé počasie. Nechcem, aby sa nudili. Na Manhattane majú vždy toľko povinností."

„Ak sa budú nudiť, môžu pomáhať so zvieratami. Môžu s Posy kŕmiť sliepky alebo zaháňať ovce. Môžu jazdiť na Socksovi."

Socks bol Posin poník. Teraz mal osemnásť rokov a užíval si zaslúžený dôchodok na pastvinách, ktoré obklopovali dom.

„Beth je nervózna, keď jazdia."

Stewart pokrútil hlavou. „Beth znervózňuje veľa vecí. Obaja vieme, že je prehnane ochranárska. Deti si tak ľahko neublížia."

„Ako keby si ty nebol ten najochranárskejší otec na svete. Najmä k nej."

Rozpačito sa usmial. „Posy bola ako malá loptička. Vždy skákala. Beth bola krehká a drobná."

„Vždy to bola oteckova dcéra. A ak je z nej prehnane ochranárska matka, obaja vieme prečo."

„Nepovedal som, že to nechápem, ale deťom musíš dopriať trochu slobody. Nech sa zabavia. Objavujú. Robia chyby. Žijú."

„To sa ľahko povie, ale ťažko splní." Suzanne vedela, že aj ona je prehnane ochranárska. „Porozprávam sa s Beth. Skúsim ju presvedčiť, aby dievčatá mohli jazdiť. Ak bude zlé počasie, môžu pomáhať v kuchyni. Môžeme niečo upiecť."

„Radikálny nápad..." Stewart zdvihol prázdny pohár od whisky z predchádzajúceho večera. „Namiesto toho, aby si všetko plánovala a stresovala sa, čo keby si to tento rok vzala na ľahšiu váhu? Prestaň sa tak trápiť."

Suzanne ostala stáť s otvorenými ústami. „Myslíš si, že jedlo sa objaví ako mávnutím čarovného prútika? Myslíš si, že Santa naozaj nosí darčeky už zabalené?"

Jeho poznámka však bola preňho taká typická, že sa musela zasmiať. Pozorovateľovi zvonku by sa asi zdali až komicky tradiční, ale jej život bol presne taký, aký si ho vysnívala.

„Uvoľním sa len vtedy, keď budem mať všetko naplánované. Chcem, aby to bolo výnimočné." Bolo to jediné obdobie, ktoré mohli všetky tri dievčatá stráviť spolu, a tak Suzanne veľmi záležalo na tom, aby bolo všetko dokonalé.

Pristúpila k oknu, odhrnula závesy a oprela si čelo o chladné sklo. Z okna spálne mala výhľad priamo do údolia. Sneh žiaril, iskrilo v ňom slabé svetlo mesiaca a vysielal odlesky až na pokojnú hladinu jazera. Jazero obklopoval zasnežený les a za ním sa týčili hory, ktoré všetkému dominovali svojou smrtiacou krásou.

Aj keď vedela, aké nebezpečenstvo číha na tých zasnežených vrcholoch, stále ju to k nim ťahalo. Nikdy by nemohla žiť na mieste, kde nie sú hory, ale v zime sa už nevenovala horolezectvu. So Stewartom v zime chodili na nenáročné túry a na dlhšie, náročnejšie túry na jar a v lete, keď sa oteplilo a sneh sa roztopil.

„Bolo od nás sebecké, že sme sa sem presťahovali? Nemali sme radšej zostať v meste?“

„Nie. Musíš prestať tak rozmýšľať.“ Stewartov hlas znel drsne. „Bol to iba sen. Dobre vieš, že to bol iba sen.“

Vedela to. Milovala život v tejto krajine hmiel a hôr, jazier a legiend.

„Mám obavy o Hannah.“ Otočila sa. „O to, čo to s ňou urobí, keď sem príde.“

„Ja sa viac obávam toho, aký vplyv bude mať jej pobyt tu na teba. Asi ma prenasledujú duchovia minulých Vianoc.“ Odložil prázdny pohár a prstami si prešiel po čele. „Nechaj ju na pokoji, Suzy. Nemôžeš všetko napraviť, hoci viem, že sa nikdy nevzdáš.“ Svetlo zmiernilo ostré rysy jeho tváre, vďaka čomu vyzeral mladšie. V práci sa musel hýbať, takže bol stále v kondícii a štíhly. Boli dni, keď vyzeral sotva na päťdesiat, nieto na šesťdesiat. Jedinou pripomienkou jeho veku bol náznak šedín vo vlasoch, tých istých šedín, ktoré by sa objavili aj v jej vlasoch, keby si ich nefarbila.

Zamilovali sa do seba, keď spolu pracovali ako horskí vodcovia a život im pripadal ako jedno veľké dobrodružstvo. Vtedy im záležalo len na ďalšom výstupe. Ďalšom vrchole. Odvtedy boli spolu a ich život mal väčšinou príjemný rytmus. Rytmus, ktorý sa v tomto ročnom období narušil.

Minulosť nikdy nezmizla, pomyslela si Suzanne. Zoslabla a niekedy bola len tieňom, ale vždy tu bola. „Nech je vnútri čo najpríjemnejšie. Hannah vždy tvrdo pracuje.“

„Aj ty. Tvoj život sa nekrúti len okolo detí, Suzanne. Vedieš úspešný podnik a v kaviarni je toto obdobie jedno z najrušnejších v roku."

„Teraz si mi pripomenul, že mám ešte upliesť štyridsať ponožiek, aby som vyzbierala peniaze pre miestny horský záchranný tím. Ďakujem, že ma stresuješ."

Stewart sa usmial a vzal si oblečenie zo stoličky, kde ho nechal predchádzajúci večer. „To by som rád videl. Chalanov v ponožkách. Potom to odfotím a zverejním na facebookovej stránke tímu."

Suzanne sa uškrnula. „Nebudú ich nosiť, sú na darčeky. Predávame ich s pekným ziskom. A skôr než sa mi budeš posmievať, mala by som ti pripomenúť, že zo zisku z vlaňajších vianočných ponožiek sme tímu kúpili nový lavínový vyhľadávač a prispeli sme na tie luxusné nosidlá, ktoré používaš."

„Viem."

„Tak prečo..."

„Rád si ťa doberám. Páči sa mi, ako sa tváriš, keď sa hneváš. Stiahneš pery, na čele máš roztomilé vrásky a... Au!" Prikrčil sa, keď prešla cez izbu a hodila doňho vankúš. „Naozaj si to urobila? Koľko máš rokov?"

„Dosť na to, aby som mala dokonalú mušku."

Hodil vankúš späť na posteľ, svoje oblečenie vrátil na stoličku a stiahol ju pod seba.

S úľakom pristála na matraci. „Stewart!"

„Čo je?"

„Máme veľa práce."

„To naozaj máme." Sklonil hlavu a posledná vec, ktorú videla, než ju pobozkal, boli jeho modré oči, ktoré sa smiali do jej očí.

Keď vyliezli z postele po druhý raz, cez závesy prenikali prvé lúče slabého slnka.

„Teraz naozaj meškám." Stewart sa ponáhľal do kúpeľne. „Je to tvoja vina."

„Je to moja vina, lebo…“

Lenže on už bol v sprche a niečo si tam pospevoval, zatiaľ čo okolo neho šumela voda.

Suzanne chvíľu spokojne ležala a na ten hrozný sen už takmer zabudla.

Vedela, že by sa mala pustiť do tých ponožiek.

Pletenie bolo dokonalou formou relaxácie, hoci jej trvalo roky, kým na to prišla.

Do tridsiatky nikdy nič neuplietla.

Spočiatku to bol spôsob, ako môže dievčatám prejavovať lásku. Obliekala ich, zahaľovala do tepla. Keď vzala do rúk ihlice a vlnu, neplietla len sveter. Spájala rodinu, brala jednotlivé vlákna a menila ich na niečo celistvé.

Stewart vyšiel zo sprchy a utieral si vlasy. „Mám cestou domov zohnať vianočný stromček?“

„Posy sľúbila, že to zariadi. Myslela som, že ešte niekoľko dní počkáme. Nechcem, aby z neho ešte pred Vianocami opadalo ihličie. Mimochodom, koľko stromčekov by sme mali mať tento rok? Podľa mňa jeden v obývačke, jeden v predsieni, jeden v televíznej miestnosti. Možno jeden v Hannahinej izbe.“

„Si si istá, že nechceš jeden aj do miestnosti na topánky? A čo kúpeľňa na prízemí?“

Pozrela sa naňho. „Na tejto posteli je ešte veľa vankúšov, ktorými ťa môžem zahádzať.“

Stewart ju odpútal od jej nočnej mory. Vedela, že to mal v úmysle, a milovala ho za to.

„Chcem len povedať, že by si mala nechať zopár stromčekov aj v lese.“ Mokrý uterák prevesil cez operadlo stoličky, potom sa na ňu pozrel a odniesol ho do kúpeľne. „Každý rok robíš z nášho domu niečo medzi zimnou rozprávkou a Santovou dielňou.“ Rýchlo sa obliekol, natiahol si všetky vrstvy, ktoré potreboval do práce. „Máš veľké očakávania, Suzanne. Nie je ľahké im vyhovieť.“

„Je pravda, že keď sú dievčatá spolu, je to trochu stresujúce...“

„Sú to ženy, nie dievčatá, a *trochu stresujúce* je slabý výraz.“

„Možno bude tento rok iný.“ Suzanne rýchlo vyzliekla obliečky. „Beth a Jason sú šťastní. Neviem sa dočkať, kedy prídu vnúčatá. Zavesím ponožky nad kozub a upečiem veľa koláčov. A Hannah nebude musieť robiť vôbec nič, lebo chcem mať všetko hotové, skôr ako príde, aby som s ňou mohla tráviť čas. Chcem vedieť, čo má nové.“ Pridržala si obliečky na hrudi. „Keby tak stretla niekoho výnimočného, potom by...“

„Čo by urobila? Zjedla by ho na raňajky?“ Stewart pokrútil hlavou. „Prosím ťa, ani to pred ňou nespomínaj. Hannahine vzťahy sú jej vec. Ani nevieme, či má o niekoho záujem.“

„Nehovor tak.“ Odmietala uveriť, že by to mohla byť pravda. Aj Hannah potrebovala niekoho blízkeho. Potrebovala vlastnú rodinu. Ochranný múr. To potreboval každý.

Suzanne po tom vždy túžila. Snívala o tom už ako šesťročná. Skoré detstvo strávila s matkou, ktorá sa však príliš opíjala na to, aby si uvedomovala jej existenciu. Neskôr, keď matkine orgány prestali bojovať proti neúprosnému týraniu alkoholom, Suzanne umiestnili do pestúnskej starostlivosti. Každý príbeh, ktorý v škole napísala, bol o tom, že je súčasťou milujúcej rodiny. Vo svojich snoch mala rodičov a súrodencov. Keď mala desať rokov, zmierila sa s tým, že sa to nikdy nestane.

Nakoniec skončila v detskom domove a tam stretla Cheryl. Stala sa sestrou, po akej túžila, a do ich priateľstva vložila všetku prebytočnú lásku, ktorú mala. Boli si také blízke, že ľudia predpokladali, že sú príbuzné.

Cherylina láska vyplnila všetky medzery a diery v Suzanninej duši ako lepidlo spájajúce rozbité úlomky. Prestala sa cítiť stratená a osamelá. Už si nepriala, aby si ju niekto adoptoval, lebo v takom prípade by musela odísť z detského domova, a to by znamenalo opustiť Cheryl.

Mali spoločnú izbu. Mali spoločné oblečenie aj spoločný smiech. Mali spoločné nádeje aj sny.

Tá spomienka stále žila a túžba počuť Cherylin nákazlivý smiech bola taká silná, že Suzanne takmer siahla po telefóne.

Prešlo už dvadsaťpäť rokov, čo spolu naposledy hovorili, a predsa túžba porozprávať sa s ňou nikdy nezmizla.

Tá časť jej duše, ktorá túžila po priateľke, sa nikdy nezahojila.

„Suzanne? Na čo myslíš?“ Stewartov hlas ju vrátil do prítomnosti.

Podľa neho mala Cheryl na Suzanne zlý vplyv.

Iróniou bolo, že nebyť Cheryl, Suzanne by sa s ním nikdy nestretla. Keby nebolo Cheryl, nestala by sa horskou sprievodkyňou.

„Premýšľala som o Hannah.“

„Ak spomenieš jej ľúbostný život, zaručujem ti, že nasadne na prvé lietadlo a nebudeme mať veselé Vianoce.“

„Nepoviem ani slovo. Spýtam sa Beth, aké má novinky. Som rada, že obe žijú v New Yorku. Pre Hannah je dobré mať nablízku sestru. Beth sa usadila, je šťastná a materstvo si užíva. Možnože čas strávený s ňou bude pre Hannah inšpiráciou.“

Čoskoro budú všetky tri sestry opäť spolu a Suzanne vedela, že tohtoročné Vianoce budú dokonalé.

Bola si tým istá.

2

Beth

Beth materstvo ubíjalo.

Márne sa snažila vytiahnuť deti z ich obľúbeného hračkárstva, keď jej zazvonil telefón. Chvíľu cítila vinu, akoby ju pristihli pri niečom, čo nemala robiť.

Jasonovi sľúbila, že už nebude kupovať nijaké hračky, ale dievčatám nevedela povedať nie. Jason stále podceňoval ich vytrvalosť. Nikto nedokázal zrušiť rozhodnutie človeka tak ako odhodlané dieťa. *Prosím, mamička, prosíííím...*

Bolo to pre ňu veľmi ťažké, lebo túžila byť dobrou matkou a mala pocit, že ňou nie je, nech sa akokoľvek snažila. Zistila, že medzi zámerom a realitou existuje nepríjemná priepasť, ktorú nedokázala preklenúť.

Vytiahla telefón a odlákala Ruby od ďalšieho obrovského hasičského auta, tentoraz s blikajúcimi svetlami a húkajúcimi sirénami, ktoré bolo určite výtvorom mladého slobodného bezdetného muža.

Koniec ukážky